

Tjener maa Dommeren vistnok i Almindelighed føle sig som en naturlig Modstander ligeoverfor den, som er sigtet for en Forbrydelse. Jeg troer ogsaa, at jeg netop her i Salen har hørt et Udtryk, som giver mig Ret, naar jeg betragter Sagen saaledes. Der blev nemlig sagt før, at man ikke nu kunde behandle en Forbryder under Inquisitionsproccessen paa samme Maade, som tidligere. Hvad vil dette egentlig sige? Det vil sige, at man ikke kan behandle en Forbryder saaledes under Forhørene nu, som tidligere. Dette var vistnok Meningen. Men er det da givet, at enhver Mand, der stilles for et Forhør, er Forbryder? Nei, det er ikke, men han bliver rigtignok i Almindelighed betragtet saaledes. Dette er altsaa efter min Mening den ene flette Side af Sagen; den anden flette Side er den, at naar endelig en Inquisit bliver stillet for et Forhør, og han besidder den fornødne Snuhed og Kjendskab, saa at han kan snue sig igjennem alle de Skjær og Klipper, der opstilles for ham under et Forhør, saa kan man ikke dømme ham, naaget man har den sikreste moralske Overbeviisning om, at han er skyldig, thi Dommen støttes væsentlig og næsten udelukkende paa egen Tilstaaelse; naar den ikke er tilstede, bliver den Paagjældende i Almindelighed frifunden eller ialtfald frifunden for Actors Tiltale. Jeg troer saaledes, at der i Forholdenes Natur ligger en Nødvendighed for, at der skeer en Forandring i saa Henseende. — Søvrigt skal jeg være enig med dem, der have udtalt, at vistnok ogsaa andre Forhold gjøre det ønskeligt at faae denne Lov bragt tillive, idet den er et nødvendigt Supplement til hele den constitutionelle Udvikling. Jeg troer rigtignok, at saalænge Statsborgerne ikke ere faldede til at deeltage i Domsmagten, maa vort constitutionelle Liv siges at halte. Derfor er jeg for mit Vedkommende den høitærede Justitsminister meget taknemmelig for, at han ikke har ladet Sagen falde, selv midt under de nuværende uheldige Forhold, og jeg vil derfor støtte dem, der have talt for Sagens videre Fremme. Det

forekommer mig imidlertid, at der kunde være Grund til at nedlægge et Udvalg, da der er foregaaet nye Valg til Rigsdagen, siden denne Sag sidst blev behandlet; det kan imidlertid være, at denne min Anskuelse ikke er rigtig, og jeg skal derfor heller ikke videre fastholde den.

Søvrigt er der et Par Punkter i selve Lovens Indhold, som jeg skal tillade mig at berøre. For det Første har det aldrig staaet klart for mig, hvorfor man vil nægte en mistænkt Person at have et Forsvar tilstede ved Forundersøgelsen. Man stiller den offentlige Anklager og Dommeren ligeoverfor den Mand, der er sigtet for en Forbrydelse, og nægter ham alt andet Forsvar end det, at Dommeren og Anklageren i Forening skulle varetage hans Tare; men tør man da forudsætte, at Modparten rigtigt vil varetage hans Tare? Jeg kan ikke forstaa det. — Jeg skal dernæst tillade mig at bemærke, at der i det første Forslag med Hensyn til denne Sag, som blev indbragt her i Thinget i Samlingen 1860 — 61 af det daværende Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage), fandtes en Bestemmelse, hvorefter en henfigtsløs Anholdelse eller en henfigtsløs udstedt Ordre til Anholdelse saavel som en henfigtsløs Arrestation blev belagt med et betydeligt Ansvar; ja, den derved Fornærmede kunde endog efter denne Bestemmelse igjennem privatretlig Søgemaal søge Erstatning. Jeg kan ikke indsee, hvad Grunden er til, at man har udeladt denne Bestemmelse af nuværende Lov. Det er ganske vist, at Dommeren maa have en betydelig Magt, men det er lige saa vist, at der ved Siden af denne Magt og Myndighed maa staae et betydeligt Ansvar, da dette netop vil sikre en retfærdig Afgjørelse og styrke Tilliden hos Befolkningen. Det forekommer mig derfor, at man burde have optaget en tilsvarende Bestemmelse i den foreliggende Lov. Til disse Bemærkninger skal jeg for Tiden foreløbig indskrænke mig.